

S M F

Sundhedspersonalets
MissionsFællesskab

INDHOLD

Andagt: Håbet - første del	2
Missionærbreve	4
Gaver	14
Hvervekampagne	14
Rettelse årsmødetema	14
Revisors påtegning	15
Bed og arbejde	16

AUGUST
2010

4

SUNDHEDSPERSONALETS MISSIONSFÆLLESSKAB

www.ydremission.dk/smf

Bladet sendes gratis til alle kontingent-betalende medlemmer af SMF.

Medlemskontingent er 150,- pr. år.

Udkommer 6 gange årligt.

Oplag: 900 stk. ISSN 1604-1143.

Forside: Helmer Breindal.

Tryk: Team Lynderup, tlf. 97 17 34 08.

Adresseændringer bedes meddelt til Hans Chr. Kallesø.

SMF's formål:

SMF er et kristent fællesskab, der søger at opfylde Jesu Kristi missionsbefaling i Matt. 28, 19 - 20 ved:

- a) at støtte kristent sundhedspersonale (SMF-missionærer og -volontører), der udsendes til evangeliserende og/eller praktisk arbejde normalt i den 3. verden.
- b) at virke blandt sundhedssektorens personale i Danmark for:
  - evangeliets udbredelse.
  - styrkelse af det kristne fællesskab.
  - forståelse for nødvendigheden af ydre missionsarbejde.

SMF's bestyrelse:

Inger Kirstine Holmgaard (formand)
Furvej 31, Selde
7870 Roslev. Tlf. 97596040 / 26712052
E-mail: ingerholmgaard@gmail.com

Birthe Dueholm (næstformand)
Mosevænget 5, 7330 Brande.
Tlf. 97 18 05 30
E-mail: bjarne.dueholm@email.dk

Betty From Jensen (sekretær)
Møllegade 13. 1.th., 7430 Ikast.
Tlf. 97 15 77 50.

Hans Chr. Kallesø (kasserer)
Skrænten 45, 6870 Ølgod
Tlf.: 75 24 62 56 . Fax. 75 24 62 59.
SMF. regnr. 9570 konto nr. 1002864
Giro nr. 1 00 28 64.
E-mail: info@regnskaber.net

Kirsten Marie Hansen, Viggo Rønnesvej 13, 3760 Gudhjem. Tlf. 56 49 61 46.

Hanne Groth Kristensen, Bag Haver 7. 2.th., 3400 Hillerød. Tlf. 48 24 50 76.

Anni Sørensen, Konemadevej 15, Askø, 4930 Maribo. Tlf. 54 71 00 01.

Erik Wengel, Frejasvej 23, 6070 Christiansfeld Tlf. 74560392 / 51902431.

Ingela Christiansen, Gammelmarksvej 88, 7100 Vejle. Mobil tlf. 61283755.

HÅBET - første del

Håb i Bibelen er et meget positivt ord. Definitionen af det bibelske håb er: Tillid, forventning og sikkerhed. Håbet skaber i os en tillidsfuld indstilling og åbenhed over for Gud, andre mennesker og livet. Det er ikke som håbet i denne verden, der ofte blot er ønsketænkning. Men det er baseret på Bibelens løfter, og det er en fast tillid til Jesus Kristus og hans genkomst. Det ligner meget tro, som er rettet mod fremtiden.

Her vil jeg nævne nogle vigtige aspekter af det bibelske håb.

Vi ejer håbet om det evige liv, fordi Jesus opstod fra de døde. Vort håb om evigt liv hjemme hos Gud har vi kun, fordi Jesus opstod. Hans opstandelse var den absolut vigtigste begivenhed, som apostlene simpelthen ikke kunne tie stille med. Det var så fantastisk stort for dem!

Fordi han som den første opstod fra de døde, så ved vi, at vi også en dag skal opstå.

Håbet er som et anker for sjælen

I Hebr. 6: 19-20 står der: »Det håb er som et anker for sjælen; det er urokkeligt og sikkert og rækker ind bag forhænet*, hvor Jesus gik ind som en forløber for os, idet han blev ypperstepræst for evigt på Melkisedeks vis.« Skibets anker går ned til havets bund; men den kristnes anker går ind i den sande himmelske Helligdom, hvor det er forankret i Gud og hans løfter til os! Lige inden det ovenfor citerede vers bliver 4. Mos. 23:19 citeret, hvor der står: »Gud er ikke et menneske, så han lyver, et menneskebarn, så han angrer.« Derfor kan vi, som holder fast ved det håb, som ligger foran os, have en sikker trøst.

(*forhænet mellem det hellige og det allerhelligste sted flængedes midt igennem, hvilket symboliserede, at Kristus åbnede vejen direkte til Guds nådes trone for os. Se Luk. 23:45 og Hebr. 10: 19-23)

Håbet om barnekår

Der står i Rom. 8: 23-25: »Vi, der har Ånden som første-grøde, sukker selv i forventning om barnekår, vort legemes forløsning. Til det håb er vi frelst! Men et håb, som man ser opfyldt, er ikke noget håb; for hvem håber på det, man kan se? Men håber vi på det, vi ikke ser, venter vi på det med udholdenhed.« (se også Hebr. 11:1).

Ånden er pantet på vor arv: I Ef. 1: 13–14 læser vi: »I ham blev også I, da I hørte sandhedens ord, evangeliet om jeres frelse – i ham blev også I, da I kom til tro, beseglet med forjættelsens ånd, som er pantet på vor arv, indtil forløsningen kommer for hans ejendomsfolk, til lov og pris for hans herlighed.« I Bibelens tid betegnede et segl ejerskab. Vi kan således vide, at vi tilhører ham, og at vi er hans børn.

Håbet gør ikke til skamme

Rom. 5:5 »Og det håb gør ikke til skamme, for Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som er os givet.«

Vort håb kan ikke sammenlignes med verdens ubegrundede optimisme. Det er derimod et fast og tillidsfuldt håb til det, som Gud har lovet, for han er vor kærlige, himmelske Far, som har købt os med en meget høj pris. Hans kærlighed er i vore hjerter, og det bevirker en velsignet vished om vores fremtid.

Det er et levende håb!

I 1. Pet. 1: 3-4 står der: »Lovet være Gud, vor

Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer.« Det er et levende håb midt i prøvelserne og lidelserne, som apostelen Peter skriver meget om i dette brev, og som også mange troende i dag går igennem.

Vi har et virkeligt og levende håb! Hvor opmuntrende at vi ejer et sådant håb. Må vi hver især være med til på vores måde at gøre det bekendt for mennesker i denne verden, som lever uden Gud og håb. Han alene er den Gud, som ønsker at give os en fremtid og et håb. Tyven kommer kun for at stjæle og slagte og ødelægge; men Jesus er kommet, for at vi skal have liv og have i overflod (Joh. 10: 10). Han er Håbets Gud, som også er et af hans navne. Tak og ære og pris til Gud Fader og til Jesus Kristus, som gav sit liv for os, så vi kan leve et forvandlet liv her på jord og eje håbet om evigt liv hjemme hos Gud engang.

Sonja Vibe

BREVE FRA MISSIONÆRERNE

Eva-Lene Sode Nielsen

Født den 17. juli 1960

Uddannet plejehjemsassistent

i 1985 fra Brande og diakon/pædagog

i 2009 fra Diakonhøjskolen i Århus.

Gift med Niels Peter Nielsen

Født den 22. oktober 1957

Uddannet bilsagkyndig.

Børn: Sanne, gift med Lars Lund,

de har Mirjam fra 2003, Rakel fra 2006,

Lydia fra 2008.

Jens Christian gift med Birgitte Mogensen,

den 4. april 2009.

Udsendt: 1. gang til Sikonge, Tanzania af

Brødremenighedens Danske Mission i 1988,

2. gang til Usa River, Tanzania som volontør

for Tanzibarn på børnehjem i 2007, 3. gang

til Dar es Salaam, Tanzania af Luthersk Mis-

sion i sommer 2009 til en opgave med ud-

viklingshæmmede børn

ud til kirkerne om søndagen, når de sælger bøger. Det kræver ikke så mange tilladelser.

Vi skal også have lavet nogle plakater, som vi kan hænge op ved kirker og busstop. Det er bare så vigtigt, at de børn og forældre, der har behov for hjælp, bliver gjort bekendt med, at det er muligt. Det er også vigtigt, at vi får kontakt med børnene, ellers har vi jo ikke noget at lave, og kirken vil ikke se behovet for at skaffe penge til opgaven, når projektaftalen ophører.

Det er et stort bede-emne, at kirken selv ser deres opgave i det diakonale arbejde og selv prioriterer det. Alle siger, at der er penge, men det er galt med prioriteringen. Der er jo ikke meget prestigefuldt i at hjælpe hjerneskadede børn.

Jeg har købt paraplyer til medarbejderne for nogle af pengene, så de også kan komme rundt til børnene, når det regner. Der er 2 medarbejdere, som kører motorcykel, men dem har jeg desværre ikke fundet ordentligt regntøj til endnu. Nogle af pengene bliver også brugt til at sikre vores kontor mod indbrud, så vi kan have en computer stående. Så pengene går både til reklame for hjælpetilbuddet og forbedringer af arbejdsforholdene. Endnu engang tak.

Katolsk begravelse

Midt i april fik vi en trist meddelelse. Et af de børn, som vi har besøgt i nogen tid, var død. Han blev kun 8 år. Han havde været syg før påske, og vores medarbejder havde rådet forældrene til at sende ham på hospital. Forældrene havde åbenbart ikke forstået, at det var nødvendigt, så han var først kommet af sted efter påske. Han fik behandling og blev sendt hjem, men døde dagen efter. Vi var alle af sted til begravelsen.

Det var hårdt at se, hvordan forældrene brød sammen på kirkegården, da kisten blev sænket ned. Jeg tror, at det først var dér, alvoren vir-

Kære SMF'ere!

Tak for særgaven

Hvor er det dejligt, at det er muligt at søge om særgaver til arbejdet. Tak for det. Det benyttede jeg mig af i begyndelsen af året og fik hurtigt et positivt svar tilbage. 5000 kr. bliver til rigtig mange TZ shilling, og pengene rakte til mere, end jeg egentlig havde regnet med. Vi har fået 3000 stk. brochurer lavet for at gøre reklame for vores tilbud om hjælp til udviklingshæmmede og hjerneskadede børn. Vi er nu i gang med at dele dem ud, men det er ikke så let, som vi regnede med. For at dele ud på hospitaler og kommunernes skole/samfunds kontorer skal der indhentes tilladelser og breve fra øverste ledelse, og det er noget, der tager tid. Hierarkiet er godt nok tungt at arbejde med her. Det er lettere at sende dem med Soma Biblia bilerne

kelig gik op for dem. Moderen var hele tiden omgivet af kvinder derhjemme, før og under begravelsesceremonien og på kirkegården, som det er tradition her. Faderen var værten, der hyggesnakkede med sine gæster derhjemme, men på kirkegården var det alvor. Det var en katolsk familie, og ceremonien foregik ved drengens hjem. Der var alterbord og fine stole til præsten og medhjælperne. Der blev brugt røgelse og stænket vievand på kisten. Det er anden gang, jeg oplever en katolsk begravelse.

Det er egentlig en festlig oplevelse med lovsang, prædiken, messen og nadver. Kisten blev åbnet, så alle kunne tage afsked med Frank, inden alle gæster fortsatte til kirkegården. Præsten sagde blandt andet, at vi elskede Frank, men Gud el-

skede ham mere og ville have ham hjem nu. Jeg sad med et lille stik i hjertet og tænkte, at hvis de forældre havde være hurtigere til at sende ham på hospital, havde de måske haft ham endnu, men det kan jeg jo ikke vide noget om. Inden præsten kom, blev der også sunget megen lovsang både af de kvinder, der var sammen med moderen inden i huset og af et kor uden for huset, mens vi andre sad rundt omkring på måtter og småsnakkede. En begravelse er både det at være sammen i sorgen, men udgør også et socialt fællesskab

Tak for forbøn for arbejdet.

De varmeste hilsner
Eva-Lene Nielsen
Dar es Salaam

En kirke fyldt til bristepunktet på en almindelig søndag
Foto: Globale Iværksættere
Lånt af Danmission

Frederikke Vestergaard.

Sygeplejerske.
Udsendt til Nigeria 1965-2006
for Mission Afrika
Ulønnet konsulent for sundhedsarbejdet
i Dakka.
Bor nu i Danmark

Kære SMF Venner

Jeg er blevet pensionist på halv tid, og så er jeg ellers stadig i mit gamle arbejde på Klinikken i Dakka i tørtiden og lidt på møder i Danmark resten af året.

Jeg har ikke været flink til at skrive til bladet så derfor lidt om, hvad jeg har lavet.

Da jeg blev bedt om at starte et nyt sted i 1988 i et muslimsk område, forlangte jeg at få 10 nigerianske missionærfamilier med mig, og det blev straks bevilget af kirken i Nigeria.

En nigeriansk missionær er typisk en kateket, der er uddannet på en af kirkens bibelskoler. De kan noget, som vi danskere ikke kan. De bor i landsbyen sammen med de lokale på samme vilkår som dem, vi gerne vil nå med evangeliet. De er hurtige til at lære sprog, og de lever af at dyrke landbrug lige som de andre i landsbyen.

Det var en stor udfordring at få dem transporteret ud til de landsbyer, hvor de skulle arbejde. Nogle kunne jeg køre hele vejen, andre kun halvvejs, og så var der dem, der måtte gå.

Min første opgave var at holde et kursus for dem om sundhed og sygdomme. Lære dem op til at kunne behandle for malaria,

dysenteri, ormesygdomme, tropesår og lignende, for de var jo afskåret fra medicinsk hjælp i flere måneder i regntiden.

Vi startede med en rund hytte til klinik, men patienterne kom jo ofte langvejs fra, så vi måtte bygge en større klinik. En hytte mere og senere et hus med fem sygestuer til indlagte patienter. Nærmeste by, hvor der er et hospital, ligger 80 km. væk, og da vejen er meget dårlig, tager det 3 til 4 timers kørsel at nå dertil. Der var en gang, jeg ikke kunne forstå, at afrikanerne opgav afstand i tid og ikke i km., men det gør jeg nu. Den første tid boede jeg i et græsmåtteskur. Senere fik jeg et lærerværelse på den kommunale børneskole, så der var tilskuere fra kl. 6 morgen, til det blev mørkt om aftenen. Det kunne jeg bare ikke klare, så jeg flyttede ind i to forladte hytter, hvor der havde boet en kateket. Jeg måtte have en bedre bolig, dersom jeg skulle klare arbejdet. Da jeg omsider fik en byggetilladelse, kom vores arkitekt fra Numan og hjalp mig med at få lavet en tegning, men opsyn med byggeriet, skaffe materialer til byggeriet og holde styr på regnskabet måtte jeg selv klare. Tag-spærene blev lavet på værkstedet i Numan og ankom på en lastbil. Det var en rigtig stor hjælp. Det følgende år var der så brug for en større klinik, to gæsteværelser/-huse. Dernæst var det præsten, der skulle have et hus o.s.v.

Byggeriet kom til at fylde meget, dels fordi det var hårdt arbejde, både at se efter murer, tømrer og arbejdere, skaffe materialer og så hente vand fra floden til byggeriet.

Jeg fik hele tiden netop så meget hjælp, som jeg havde brug for. På en byggeplads 15 km. fra Dakka var der nogle danskere (Thyboer), som arbejdede for et firma i Thisted. De lod deres lastbil levere det cement, jeg skulle bruge og to store læs sand. En traktorfører fra samme firma kørte stenene til byggeriet op fra floden. En kateket, der var lokal kendt, kunne hjælpe mig med at finde arbejdere, og hvad vi havde brug for at købe lokalt. Gud vidste, hvad vi havde brug for hele tiden.

Kliniklederen Ibrahim

Da jeg skulle til at bygge Bibelskolen, forlangte jeg at få en volontør til at køre bilen. Jeg havde kun en Toyota Highlux til at transportere alt på, så det blev til mange ture til floden efter sand og vand. Jeg ansatte en ung mand, Mika, som både var velbegavet og interesseret i arbejdet med de syge, så han lærte hurtigt at behandle for malaria, orm, dysenteri, tropesår og lignende. Det var også ham, der først fik en kliniklederuddannelse.

De nigerianske missionærer, som boede i de omkringliggende landsbyer, sendte ofte en syg til Dakka med et lille brev i hånden, eller de selv bragte dem ind. Fra en landsby kom de med en fødekvinde, hvor barnet lå i tværløje. Hende kørte jeg på hospitalet, hvor de lavede kejsersnit, og både mor og barn levede.

Min vigtigste opgave var jo at hjælpe vore kateketer med det, som de havde brug for til arbejdet. En af kateketerne blev selv syg. Der var kun en sti til hans landsby, så han gik de ca. 12 km. til Dakka med en sprængt blindtarm og 40 i feber. Vi bad for ham, og så fik han noget smertestillende. Næste morgen kørte jeg ham til hospitalet, hvor lægen bekræftede diagnosen. Han fik lagt et dræn, og to uger efter var han oppe igen. Den oplevelse bekræftede Guds omsorg for os på en hel særlig måde.

Joshuwa (en af kateketerne) måtte love ikke at prædike, før de gav ham lov til at bo i deres by, men han måtte godt lære deres børn at læse og skrive. I løbet af et par år havde han 84 elever. En dag han var med i marken for at hjælpe høvdingen i hans mark, som skik er, fik han lejlighed til at spørge, om han måtte få et stykke jord, hvor han kunne tilbede Gud, lige som de jo havde deres hellige lund. Det blev bevilget, og han fik en plads med et mango-træ lige over for den hytte, han boede i, så da det blev søndag, hængte han et stykke jern op i træet som kirkeklokke og ringede sammen. Det var så der, Joshuwa og hans familie holdt

gudstjeneste, men de var ikke alene. Kirkeklokken havde kaldt mange til, så uden at bryde sit løfte fik han nu lejlighed til at forkynde evangeliet. Da regntiden kom, spurgte de unge i læseklassen, om de måtte bygge et hus, hvor de kunne holde skole, og den blev så også brugt som kirke. De gamle sendte børnene i kirke, for som de sagde: »Nu er I blevet børn af bogen, og så skal I også læse i den«.

Nigerianske missionærer har forskellige evner lige som vi andre, så lad mig også fortælle om Johnatan.

Johnatan havde både lyst og evner til at behandle de syge. Da en ældre kvinde en dag var faldet og havde fået en lang flænge på det ene ben, insisterede han på, at hun skulle til Dakka for at få det syet sammen. Det tog sin tid at få dem overtalt, så klokken var 22.00, da han kom med hende på cyklen. Han havde hørt efter, da vi holdt kursus, så han vidste, at sådan en flænge skal syes, inden der er gået 24 timer. Jeg bedøvede, rensede såret og syede 26 sting. En uge senere kunne vi tage stingene, og der kom ingen betændelse. Det var med til at skabe tillid til Johnatan, og det budskab, han kom med. På Bibelskolen er der 3 fulde klasser og fire lærere, og det er en stor glæde at se den forandring, der sker med disse hjem i løbet af de tre år, de er på skolen. Men den gamle overtro har det med at dukke op igen, så bliv ved med at bede for de nye i troen.

I får ikke mere nu, men hvis I kommer til Års-møde, skal I få fortsættelsen.

Min sluthilsen her skal være: Trofast er Han, som kaldte jer, han vil også gøre det.

Tak for medleven og forbøn.

Rikke Vestergaard

Elisabeth Klitlyng Pedersen

Født den 17. marts 1945

Uddannet på Odense Amts Sygehus 1968

Gift med pastor Jørn Pedersen

Udsendt af Apostolsk Kirke
til Zambia 1973

Børn: Samuel født 1974, Daniel født 1977

Anna født 1981, Maria juni 1981

Botswana Team Trip

I februar måned var jeg 15 dage i Botswana sammen med Skole Missions pastorerne Pius fra Kitwe og Kennedy og Vincent fra Lusaka. Det var en 4.000 kilometers tur i vores bil. Jeg var blevet inviteret af en læge i Gaborone. Elisabeth og jeg havde glæden af at lede ham til Kristus i 1977, da han var en skoledreng, der boede i vores gade i Luanshya, Zambia. Det var en god rejse med mange positive oplevelser sammen med vores 3 præster. I Botswana kørte vi i udkanten af Kalahari ørkenen, og dér havde Vincent fornøjelsen af at se elefanter for første gang i sit liv. Vi havde mange møder både i Francistown og i hovedstaden Gaborone. Konklusionen var, at vi oplevede mange åbne døre både i skoler og i kirker. Vort mål er nu at få Skole Missionen registreret i Botswana. Derefter sender vi Vincent og hans kone Elevin til Botswana nogle

På en færge krydser vi Zambezi floden fra Zambia til Botswana

måneder for at sætte arbejdet i gang og træne nogle lokale kristne lærere som volontører for Skole Mission.

AIDS er et endnu større nationalt problem i Botswana end i Zambia. Vi mødte præster, der vidste, at halvdelen af deres menighed havde AIDS. Disse præster var rådvilde, fordi de ikke har fået den undervisning om AIDS, som vore Skole Missions præster har. Vi tror på et stort og frugtbringende arbejde i Botswana, hvor vi for mange år siden havde en missionær.

USA Rejsen

Jeg fløj til Dallas i USA 4 dage efter hjemkomsten fra Botswana og var i USA i 5 uger. Samtidig besøgte Elisabeth vores datter Maria og hendes familie i Sydney, Australien. Det var en særlig glæde at være i Dallas en uge sammen med vores søn Daniel, der havde studeret 6 år i Dallas først på Christ For The Nations bibelskole og senere på 2 universiteter. Daniel og jeg var inviteret til at tale både på bibelskolen og i den kirke, hvor Daniel plejede at komme. Vi talte også i en menighed, der mødes i hjemmene. Daniel mødte gamle venner, og jeg fik nye venner. Nogle var interesseret i at støtte Daniel og Karolines missionsarbejde gennem organisationen Life Line. Andre var interesseret i at støtte Skole Missionen. Det var en særlig stor oplevelse for mig at besøge pastor Wilson i New Orleans, hvor jeg var de sidste 5 dage. Denne invitation var kommet gennem en tidligere elev på Kaniki Bible College. Mange vil sikkert kunne huske den forfærdelige orkan Katrina i 2005. New Orleans ligger meget lavt ved kysten bag diger, som stormfloden brød igennem. 80% af byen blev oversvømmet; nogle bydele var under 4 meter vand, og 1500 mennesker druknede. Mange mistede alt, da deres huse og hjem blev ødelagt af havvandet. Den afrikanske del af befolkningen var særlig hårdt ramt. Vi kørte igennem bydele, der stadigvæk er meget præget af katastrofen. Det var chokerende at høre, at 1.300 skoler var blevet ødelagt. En af disse skoler var drevet af pastor Wilson og hans kirke. En positiv følge af katastrofen er, at kirker og præster fandt hinan-

den i et nyt og stærkt samarbejde. Jeg deltog i et tværkirkeligt bedemøde for præster. Dér fandt jeg ud af, at der er flere præster, der nu arbejder stærkt på at etablere skoler. I den forbindelse modtog jeg en indbydelse til at komme tilbage til New Orleans og give undervisning og træning til kristne lærere, så de med frimodighed kan virke i deres profession som lys og salt. I 1962 blev bibel og bøn forbudt i det amerikanske skole-system. Men der er ingen lov imod at være lys og salt. Jeg har inviteret pastor Vincent Chirwa med til New Orleans næste gang, fordi han både er præst og lærer ligesom jeg selv.

Nye strategier for Skole Missionen

Da jeg kom hjem fra USA, havde vi i april skoleferien et kursus for skoleungdommen på Kaniki Bible College. Der var en god flok på 105 unge fra i alt 31 forskellige skoler. I de 4 dages kursus modtog de unge disciplintræning og personlig forbøn. Samtidig oplevede vi en meget stærk og skøn lovsang og tilbedelse. Det var en ekstra udgift til Skole Missionen på næsten 14.000 Kr. Disse elever er kun i stand til at betale en lille del af de virkelige udgifter til deres transport med lejede busser, til leje af bibelskolens faciliteter og til mad. Vi er meget taknemlige for støtte til dette formål fra Lærernes Missions Forening, LMF, samt flere menigheder, bl.a. Ikast Frikirke. Vi har nu besluttet at skifte strategi. I stedet for at eleverne kommer til f.eks. Kaniki Bible College, så vil vi nu som Skole Missions team besøge de forskellige byer og hvert sted have et kursus over en forlænget weekend. Det er en bedre udnyttelse af missionsmidler, og vi vil få mange flere elever til vore kurser, idet vi vil leje en skolehal i en centralt beliggende skole.

Jeg havde bedt alle 7 Skole Missions præster om at komme til kurset på K.B.C. Derfor benyttede vi anledningen til flere interne stabsmøder. Det er stadigvæk vores mål at drive Skole Mission i alle 9 provinser i Zambia. Vi er for øjeblikket i 4 provinser. Vi har i meget nær fremtid planer om at etablere Skole Mission i yderligere 2 provinser, idet pastor Matthews Kaluba har oplevet Guds kald og ledelse til Central Province, og pastor Pius Pande har oplevet det samme angående North-Western Province. I august måned rejser 3 Skole Missions præster til Kasama i Northern Province for at hjælpe pastor Emmanuel Chisha med et træningskursus for volontører. Formålet med træning af volontører er naturligvis ekspansion af Skole Missionen. Når vores Skole Missions pastorer bliver mere frigjort lokalt, så kan de være mere mobile i tjenesten både i Zambia og i mission i andre lande i Afrika.

Vi sender gerne bankdetaljer, om nogen måtte ønske det. Med tak for al interesse og kærlig forbøn samt økonomisk støtte sendes mange kærlige hilsener fra

Elisabeth og Jørn Pedersen,
PO. Box 70771, Ndola, Zambia

**Skole Mission er effektiv mission !
Skole Mission er frugtbar jordbund!
Skole Mission producerer evig frugt!**

skolebørn får undervisning i havebrug i projektlandsby
Foto: Mette og Simon Kristensen
Lånt af Danmission

Elisa Riis

Født 19. marts 1964

Udsendt 1997

Ansæt i projekt til reduktion af dødeligheden
blandt gravide og fødende kvinder

Masteruddannelse

i international sundhed 2009

Sygeplejerske/Jordemoder

på Jinka hospital

Uddannet sygeplejerske 1989

Uddannet jordemoder 1996

Sygeplejerske Hillerød 1989-93

Jordemoder England 1996-97

Kære venner og forbedere!

Udenfor kvækker frøerne om kap med de syn-
gende cikader – dagen har budt på et par kraftige
regnskyl. Jorden er efterhånden godt mættet, så
der skal ikke så meget vand til, før alt virker pløret
og fedtet. Overalt står markerne grønne, så det
er en fryd for øjet – majsen og hirsen er godt på
vej. De sidste dage har jeg tilbragt i Metser med
opfølgning af graviditetsundersøgelser på et par
helseposter og lidt supervisering af aktiviteterne
på helsecenteret. Det går ikke helt så hurtigt, som
jeg kunne ønske. Jeg tror, der skal et langt og sejt
træk til, om vi skal forbedre sundhedstilbuddet
til kvinderne ude i primærområdet. Det tager
også tid for kvinderne at ændre vaner. Mange
har aldrig i deres tidligere graviditeter været til
undersøgelse – de håber bare på det bedste og
sætter deres lid til, at fødslen er i Guds hånd. Men
det går ikke altid uden problemer.

Nogle af helseposterne ligger et par timers gang
fra bilvejen, så jeg har været på et par vandreture
ud i fjeldene omkring Metser. Lad mig tage jer
med på en sådan tur:

Normalt kommer der måske 2-3 stykker til gra-
viditetsundersøgelse i Arfes – jeg havde sagt til
sundhedsarbejderen, at jeg ikke ville gå til Arfes
bare for 2-3 kvinder, så hun måtte sørge for at
kalde flere kvinder til. Hun ville lade »trombaen«
lyde – det er en form for et hornblæseinstru-
ment, som bruges, når de skal kalde sammen

til møde. Jeg startede fra Metser kl 8.15. Jeg
vidste, det ville blive en anstrengende tur op ad
fjeldet – en to timers gåtur, men jeg var indstillet
på det. Det var lidt overskyet, men det var bare
godt, at solen ikke ligefrem bagte. Klokken var
omkring 10, da jeg godt svedt var fremme. Det
var en fin tur – der er noget fascinerende ved
at komme op i højden og have udsigten over
området, så langt øjet rækker – den ene bjerg-
kæde efter den anden rejser sig. Nogle steder
gik det rimelig stejlt op, og nogle små vandløb
måtte passeres. Beplantningen ændrede sig lidt
– der var mere fugtigt deroppe, hvilket vist er
godt for bambusbeplantning.

Da jeg nåede frem, var der endnu ikke kommet
nogen kvinder – nogle havde været der, men
var gået igen. Jeg pustede ud. Der var fortsat
noget overskyet. Der er endnu ikke bygget
helsepost på stedet, så man holder til i et lille
rum i kebele (kommune) bygningen. Et usselt
rum i et utæt thicca (mudderklinet) hus – ingen
undersøgelers seng. Der var lavet en ca 20 cm
jordforhøjning, hvorpå der lå en græsstråmåtte
– det var undersøgelsesbænken – så det blev til
nogle knæbøjninger den dag!

Efterhånden dukkede der nogle kvinder op, så
jeg begyndte med undervisning. Jeg underviste
om, hvad de skal forberede, når de går en fødsel
i møde. Det eneste, kvinderne svarede på det
spørgsmål, var: mad til sig selv før og efter! Ingen
er forberedt på, at en fødsel ikke altid går godt.
Hvad skal der til, før kvinderne selv begynder at
tage ansvar for sit eget og sit barns liv? Mange
hengiver sig ligesom bare til skæbnen. Efter
undervisningen gik vi i gang. Det er lidt tungt, da
mange af disse sundhedsarbejdere på helsepo-
sterne kun har lidt viden og er meget usikre,
men de er positivt interesserede og vældigt åbne
for undervisning og feedback. Vi registrerede de
første 14 kvinder, og så gik vi i gang. Efterhånden
dukkede der flere og flere op, og jeg blev mere
og mere klar over, at det ville være umuligt at
se dem alle sammen. Jeg satte en begrænset tid
til kl. 16.00, hvor jeg måtte begynde at gå tilbage.
Der dukkede vel omkring 60 kvinder op alt i alt.

Da klokken var godt 2, begyndte det at styrtregne, og det regnede ned i stænger. Jeg tænkte på vejen. Det var stort set ikke andet end thicca (mudder) vej. Vi måtte stoppe undersøgelserne, da det var umuligt at høre noget, for regnen bare trommede på bølgebliktaget, og kvinderne stod proppede i det lille rum. Jeg gik med helsearbejderen hjem, og her serverede hun én gang injera for mig. Det var godt med noget at spise. Jeg havde kun fået lidt tørre kiks og vand siden morgenmaden. Da klokken var omkring 4, begyndte jeg nedstigningen. Det småregnede fortsat lidt. Det blev en forfærdelig tur – jeg troede aldrig, jeg var kommet ned. Jeg havde sandaler på – de er gode i tørvejr. Men når det bliver vådt, og underlaget er mudder, er de absolut uanvendelige. Halvejs nede måtte jeg bare opgive – og så gik jeg i bare tæer resten af vejen. Paraplyen opgav jeg. Jeg måtte bruge begge hænder til at holde mig til den gode bambusstok, som jeg havde fået med mig. Det var som brun sæbe at gå i. Det var godt, jeg havde én med mig, som jeg kunne støtte mig til, ellers var jeg vist aldrig kommet ned. Jeg var gennemblødt, og jeg ved ikke, hvad jeg lignede, da jeg kom ned. Egentlig var det også lidt komisk. Ind imellem følte jeg mig temmelig dum. Hvorfor havde jeg begivet mig ud på dette? Hvorfor ikke bare være blevet der? Er det den pris, der skal betales, for at styrke helseposterne? Er dét det hele værd? Samtidig var det dog en flot tur – i al fald opover – og at opleve at se kvinderne, der kom til graviditetsundersøgelse. Jeg havde det skidt med, at vi bare nåede at se halvdelen af dem. Mange af dem havde måske gået en time for at komme til undersøgelse.

Planen var egentlig, at jeg skulle køre tilbage til Jinka – bilen var pakket – jeg manglede bare at pakke teltet ned, men jeg lod fornuften råde. Jeg var gennemtræt. Jeg fik vasket det værste mudder af benene og hænderne. Jeg lagde mig hurtigt og tænkte, at det ville være godt med en god nattesøvn, men jeg nåede aldrig at falde i søvn. Jeg kunne høre, at der kom nogen der nærmede sig teltet. Det viste sig, at de kom for at kalde mig til en fødekvinde. Jeg blev faktisk lidt

irriteret, for de havde ikke været på helsecenteret først – »der var ingen, som kunne hjælpe!« sagde de. Og jeg var bare så træt og orkede ikke tanken om at skulle ud at gå i mudderet igen. Men de blev bare ved. Jeg bad dem om at gå til helsecenteret, men det ville de ikke – eller også forstod jeg ikke, hvad det var, de sagde. Til sidst stod jeg op, og lidt irriteret gik jeg med. Det viste sig, at de stort set boede nabo til helsecenteret. Undervejs fik jeg lidt mere at vide. Det drejede sig om en ung førstegangsfødende pige, som var gået i fødsel om eftermiddagen, men nu var hun begyndt at blive lidt underlig – altså havde hun ikke ligget i fødsel i flere dage. Det er mørkt – der er ingen elektricitet i byen – i lommeløstens skær finder vi frem. Da jeg kommer ind i rummet, ser jeg i skæret af stearinlyset, at den unge pige står der støttet af to lidt ældre kvinder. Hun stønner rytmisk. Jeg beder om, at hun kommer til at ligge ned. Og da de er ved at hjælpe hende, går hun i krampe. Da er jeg klar over, at dette er en alvorlig svangerskabsforgiftning. Hun bliver bevidstløs, men vågner gradvist op efter 5-10 minutter. Rundt omkring bliver der råbt til Gud: »I Jesu navn – det er Satan – Herre, hjælp os!«. Når nogen kramper og bliver bevidstløse, tror mange, at vedkommende dør, og de begynder nærmest at holde dødsklage – jo, kvinder dør af svangerskabsforgiftning, men ofte ikke efter et enkelt anfald.

(fortsættes
næste side)

Mor og barn
Foto: Else Højvang
Lånt af Danmission

Jeg fik hende undersøgt. Der ville fortsat være ganske mange timer til, at hun ville føde. Jeg bad dem om at gå og kalde en fra helsecenteret. Jeg måtte have fat i et blodtryksapparat. Efter et kvarter kom en sygeplejerske. I ventetiden kunne jeg ikke gøre noget. Jeg bare bad i det stille til, at hun måtte overleve. Jeg bad ham, der var tilstede fra kirken om at bede for kvinden.

På helsecenteret er der meget lidt hjælp at få. De har ikke den nødvendige medicin. Jeg havde intet at stille op og sagde, at de måtte tage hende til Jinka. Selv havde jeg ikke lyst til at køre. Med al den regn, der var kommet, vidste jeg, at vejen ville være meget fedtet. Det var jo bl.a. derfor, jeg havde besluttet at blive. De måtte prøve, om de kunne finde en lastbil (der er ingen private biler i byen og ingen offentlig transport) – nej, der var ingen. Jeg hørte en lastbil på et tidspunkt og bad dem om at finde ud af, om det var en, som kunne tage hende – »nej, den var læsset med majs« var det svar, de gav. Ingenting kunne de gøre, syntes de at signalere. Det var ligesom, de bare lagde ansvaret fra sig over på mig. Jeg bliver lidt oprørt, når jeg oplever den form for laden stå til. Havde jeg ikke været der, ville de formentlig ingenting have gjort, og om hun ville have overlevet, ved jeg ikke. Til sidst måtte jeg bare give mig. Jeg ville ikke have det på min samvittighed at høre næste dag, at hun var død, og at jeg så faktisk havde set hende og diagnosticeret hende. 9% af mødredødelighed er relateret til svangerskabsforgiftning.

To nyfødte, født ved kejsersnit
på Ndolage hospital
Foto: Anne Slinger
Lånt af Danmission

De fik hende båret ned i bilen, og jeg lagde turen i Guds hænder. Jeg var træt, og jeg vidste, det ville blive en anstrengende tur. Heldigvis har jeg kørt vejen så tilpas mange gange, at jeg føler, jeg kender den. Undervejs nåede hun at krampe 2 gange. Efter 1½ time er vi fremme. Med lidt besvær får vi hende op på en bære og ind på fødestuen. Hun bliver medicineret og gøres klar til kejsersnit. Da hun er klar, går jeg hjem – min opgave er slut. Et varmt bad efter 4 dage ude og en god seng venter!

Fødslen gik godt – og endda overlevede barnet – det havde jeg ikke bekymret mig om, da jeg stod derude. Det vigtigste var, at moderen overlevede. Forleden dag traf jeg hende faktisk i Metser. Hun var glad og taknemmelig for hjælpen, som hun fik – i sine arme holdt hun stolt den lille pige.

Jeg er netop blevet færdig med at læse Max Lukados bog om den næst sværeste dag i Jesu liv (først modtager han budskabet om Johannes Døbers død, hvorefter han ønsker at trække sig tilbage sammen med sine disciple, så maset fra mange tusind mennesker og bespisningsunderet og om natten stormen på søen, hvor Jesus kommer vandrende ud – alt sammen sker det inden for 24 timer!!). Oven på den oplevelse, jeg havde i Metser, tænkte jeg flere gange på, om Jesus aldrig kunne blive fysisk træt og irriteret over presset fra sine omgivelser. Jeg må indrømme, at jeg blev irriteret. Ikke mindst når folk ikke gør brug af det sundhedstilbud, der er dér, men bare tager direkte kontakt til udlændingen. Vi hører ikke om en sådan reaktion fra Jesus. Alligevel ved vi, at Jesus har været prøvet i alt og ved, hvordan vi har det, men han overvandt og lod ikke det selviske råde.

Med dette glimt herfra vil jeg slutte denne hilsen – det bliver uden billeder denne gang, da netværket her i Jinka er for langsomt. I øvrigt havde jeg også glemt kameraet på den tur!!

Mange kærlige hilsner fra
Elisa Riis

GAVER

... givet i maj 2010

Tarm/Skjern kredsen	970,00
Kreds 19 Dianalund	1.150,00
Kreds 57 Hillerød	540,00
Koldingkredsen	450,00
Maribokredsen	700,00
Bredballekredsen	635,00
Kreds 31 Odense	700,00
Kreds 48 Thy	400,00
Kreds 39 Frederikshavn	435,00
Morsøekredsen	450,00
Kreds 65 Rønne	590,00
Aalborgkredsen	500,00

Alm. gaver	7.900,00
Kredsgaver	7.520,00
Gavebreve	2.000,00
Dansk Missionsråd	6.049,00

I alt	23.469,00
--------------	------------------

Hjertelig tak for
alle gaverne!
Hans Chr. Kallesø

HVERVEKAMPAGNEN

Lodtrækning om gratis årsmødeophold blandt nye medlemmer.

Lodtrækningen faldt på nr. 2430

Anne Cathrine S. Nielsen

Falstersgade 27 st.

8000 Århus C.

Vinderen vil få tilsendt en invitation

SMF Årsmøde 2010

RETTELSE TIL TEMA:

»At værne hinandens livsmød og glæde
- fokus på sjælesorg«

Den uafhængige revisors påtegning

Til medlemmerne af Sundhedspersonalets Missionsfællesskab

Vi har revideret årsregnskabet for Sundhedspersonalets Missionsfællesskab for regnskabsåret 1. januar - 31. december 2009, omfattende ledelsespåtegning, resultatopgørelse, balance, egenkapitalopgørelse og noter. Årsregnskabet aflægges efter årsregnskabsloven.

Regnskabet udviser indtægter for kr. 449.554 og udgifter for kr. 625.871 samt aktiver for kr. 1.088.508. Egenkapitalen udgør kr. 1.084.133 ved årets udgang.

Ledelsens ansvar for årsregnskabet

Ledelsen har ansvaret for at udarbejde og aflægge et årsregnskab, der giver et retvisende billede i overensstemmelse med årsregnskabsloven. Dette ansvar omfatter udformning, implementering og opretholdelse af interne kontroller, der er relevante for at udarbejde og aflægge et regnskab, der giver et retvisende billede uden væsentlig fejlinformation.

Revisors ansvar og den udførte revision

Vort ansvar er at udtrykke en konklusion om årsregnskabet på grundlag af vor revision. Vi har udført vor revision i overensstemmelse med danske revisionsstandarder. Disse standarder kræver, at vi lever op til etiske krav samt planlægger og udfører revisionen med henblik på at opnå høj grad af sikkerhed for, at regnskabet ikke indeholder væsentlig fejlinformation.

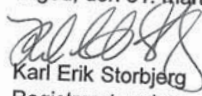
Det er vor opfattelse, at det opnåede revisionsbevis er tilstrækkeligt og egnet som grundlag for vor konklusion.

Revisionen har ikke givet anledning til forbehold.

Konklusion

Det er vor opfattelse, at årsregnskabet giver et retvisende billede af foreningens aktiver, passiver og finansielle stilling pr. 31. december 2009 samt af resultatet af foreningens aktiviteter for regnskabsåret 1. januar til 31. december 2009 i overensstemmelse med årsregnskabsloven.

Ølgod, den 31. marts 2010

Karl Erik Storbjerg
Registreret revisor

POST

B

PP DANMARK

BED & ARBEJD

Juni	»Jesus, som iblandt os står« Johs. 12. 21	DDS 247 Ap.G. 4.13
Juli	»Min sjæl lov Herren« Salme 103. 1 -13	DDS12 Salme 104. 1-4

Stof til bladet skal sendes til redaktøren:

Kaj Moslev
Lærkevænget 10
Rækker Mølle
6900 Skjern

Telefon: 97 36 25 52
E-mail: kaj@moslev.dk

Adresseændringer

Bemærk at adresseændringer
sendes til:
Hans Chr. Kallesø
Skrænten 45
6870 Ølgod
tlf. 75 24 62 56. Fax 75 24 62 59
E-mail: info@regnskaber.net

